

A világnak ura felséges Istenem
Hozzád fohászkodom, hallgassál meg engem
Ritkán szoktam én engedelmed kérni
Mert amire méltatsz, azzal kell megérni.

Van Teneked gondod az enyémnél nagyobbak
Súlyosabb terheit viseled sokaknak
Hanem azért Uram hallgassál meg engem
Mert földi léten nincsen minden rendben.

Túl rövid az élet, hogy bölcsökké váljunk
Hogy a trónod elé okos fejjel álljunk
Mire megvénülünk, s tudjuk mi az élet
Akkorra megtompul bennünk az ítélet.

A bölcsesség illan, a feledés takarja
Nem bírja testünk, mit lelkünk akarja
Az nem baj, hogy egyszer trónod elé álunk
Földi életünkkel le kell majd számolnunk.

Megmérettetik a lelkünk bűne és erénye
Tudom, rémülettel nézünk majd elébe
Felséges Istenünk túl, zaklatott az élet
Csak a földi bajok kötik le létünket.

Túl kevés az idő sok szépet, jót látni
Igaz tiszta szívvel csak Téged szolgálni
Annyi a próféta, az igaz és a csalfa
Szerény képességünk nem lát által rajta.

Ha van a lényünknek, lélek vándorlása
E földön is akad talán állomása
Jó lenne, ha arra emlékünk lehetne
Talán életünk is könnyebben mehetne.

Tudnánk hol botlottunk, miben is vétkeztünk
Lenne rálátásunk könnyebb kitérésünk
Hogy a vétkeinket meg ne ismételjük
Így csak botladozásunk az útvesztők között.

Eltévedt nyájakkal a pusztán tévelygünk
Fenséges teremtőnk kis sorsunkat méri
A Te bölcsességed ember fel nem éri
Te Tudod mi a jobb, nem az, aki kéri
A nagy mindenségben végtelen hatalmad
Szolgáljon népünknek bölcsen az uralmad.